

זרע שמשון
רבי שמשון היים
ב"ר נחמן מיכאל נחמני זצ"ל
הבטיח למי שילמוד בספריו:
תשלומי חן וחסד ושלמא רבא
מן שבאי ועיניכם תראנה בנימ
ובני בנימ כשתילי זיתים סביב
לשולחנכם, הכמים ונבונים
ובתים מלאים כל טוב, גם עושר
גם כבוד לא יסופו מזרעכם וכו';
בני היי ומוזני טבי.

מלא העומר
רבי אריה לייב ב"ר משה
צינץ זצ"ל ביקש קודם
בשארית כוחותיו:
מי שישתדל בהדפסת ספרי אהיה לו
למליץ, וכ"כ הגה"ק רבי צדוק הכהן
מלובלין וז"ל: הבטיח הגאון שיעשה
טובה לכל הגושתיים והמסייעים
בהוצאת חיבוריו לאור, וכן היה באמת.
שעשה טובה לכולם.
(הקדמה למלא העומר)

אבני נזר
רבי אברהם ב"ר זאב
נחום בורנשטיין זצ"ל
הבטיח קודם פטירתו:
אם ילמדו בספרים שלי,
אהיה למגן ולעזר גם אחר פטירתי
ממש כמו בחיים.
(ארץ צבי להגה"ק מקוד"יגלוב עה"ת
עמוד רמ"ב) וכ"כ השם משמואל:
ובטח יהיה למליץ ישר
למיימנים בה

ילקוט סופר
רבי יוסף לייב ב"ר אליעזר
זוסמאן סופר זצ"ל
כתב בצוואתו למי שילמוד או יפרסם דבריו
אני אטיב עמוהו להמליץ טוב בעדם
לפני אל חי, ואם יבואו על קברי
יתפללו ויאמרו איהו מזמורי תהלים
ג"כ אשתחוה גם אני לפני שמוע
קול בכיות עמו ישראל ברחמים
ואצטרף תפילתי עמהם
לטוב להם כל הימים

לב העברי
רבי עקיבא יוסף
ב"ר יחיאל שלעזינגר זצ"ל
כתב בצוואתו
בקשתי שטוחה שישתדלו
להדפיס ספרים שלי, ואני
תפילה להש"ת, צעק לבי אל ה'
בין בחיי בעוה"ז, ובעוה"ב אם
יהיה בכוחי, אקוה שלא להיות
כפוי טובה ח"ו, ובעולם האמת
אקוה כי לא יבושו בי תומכי.

מלל יצני יין שרר

אתוון דאורייתא
רבי יוסף
ב"ר יהודה ענגיל זצ"ל
העיד חתנו הגאון רבי יצחק
מנחם מארגענשטערן זצ"ל
בהספרו
רבינו בטרם עלה השמימה
הבטיח כל מי שייטיע בהדפסת
החיבורים שלו יהיה לו למליץ
ישר בעולם העליון

די שטערקסטע סגולה פאר אלע פראבלעמען

צדקת הצדיק
רבי צדוק
ב"ר יעקב רבינוביץ זצ"ל
אמר קודם פטירתו
שמבטיח כמו הבטחת בעל
מלא העומר שמי שידפיס
דבריו יהיה לו למליץ ישר

בן לאשרי
רבי יצחק ב"ר אשר
אנשיל הוברמן הרב
מרעננה זצ"ל כתב בספרו:
הנני מוסר מודעה שהחלטתי להתפלל
בלי נדר בכל יום על כל אלה שיעיינו
בספרי, ויגידו בשמי דברי תורה
לאחרים שיושעו מכל צרה
שצריכים ישועה בעוה"ז ובעוה"ב.
וכל הלומד בספרי יזכה ליר"ש,
והצלחה בכל טוב, בזה ובבא
וסגולה גדולה בבית לכל הדברים.

שערי זבול
רבי זבולון
ב"ר אברהם משה המבורגר זצ"ל
הבטיח כמה פעמים שיעשה
טובה ומליץ טוב למי שיעשה
טובה לנשמתו, וכך חרות על
מצבתו

פארוואס האב איך פראבלעמען אין שטוב?
פארוואס גייט מיך אזוי שווער מיט פרנסה?
פארוואס האב איך צער גידול בנימ?
פארוואס קען די דאקטער מיך נישט העלפען?
פארוואס האב איך נישט קיין מזל?
תירוץ
זייל די מקטריגים לאזען נישט אז מיינע תפילות זאלען נתקבל ווערען
וואס איז די עצה? זיך איינקויפען מליצי יושר!

זייט מקיים די צוואה פון די זרע שמשון, פלאצקע גאון, אבני נזר, ילקוט סופר, צדקת הצדיק, לב העברי, רבי יוסף ענגיל, רעננה רב,
און ר' יחזקאל אברמסקי, ר' זבולון המבורגר זצ"ל וואס האבען מבטיח געווען צו זיין מליצי יושר
פאר ווער עס וועט פארשפרייטען אדער לערנען זייערע ספרים.

לע"נ הרה"ק המקובל המלוב"ר ר' דפאל ב"ר אברהם ריס ז"ע

ידבר אל קרח ואל כל עדתו לאמר בוקר ויועד ה' את אשר לו. במדרש תנחומא (אות ה'): אמר לו משה גבולות חלק הקב"ה בעולמו, שמה יכולים אתם לערב יום ולילה, ע"כ. וקשה הרי באותה שעה היה יום, וא"כ מדוע לא אמר משה 'ערב' ויועד ה'. וגם בזה מרומז מה שאמר להם 'וכי יכולים אתם לערב לילה ויום'. וז"ל במה שנקדים הא דאיתא במדרש (ב"ר ו:ו) עה"פ 'זאת הכוכבים', אמר הקב"ה הואיל ולבנה זו מיעטה עצמה להיות שולטת בלילה, גזר אני עליה בשעה שהיא יוצאה, שיהיו הכוכבים יוצאין עמה, וכשהיא נכנסת נכנסין עמה, והיינו שקיבלה הלבנה שתהיה היא מולכת על הכוכבים. והנה הרי עיקר מחלוקת קרח היתה מפני שנתקנא על מינוי אליצפן שהיה קטן ממנו לנשיאות, ולכך אמר לו משה לפי דבריך שהנשיאות תלוי במי שגדול מחבירו, א"כ היה להם לכוכבים לצאת עם השמש, ותהיה השמש אצפן הקטן מהנשיאות, אבל כל זמן שהכוכבים יוצאים בלילה עם הלבנה, א"כ אנו למדים שהגדלות תלוי לכו עם השמש, גם תוכל לבטל את מינוי אליצפן הקטן מהנשיאות, ולא לך שרדפת אחר הגדלות. וזה היתה כוונת משה באומרו 'בוקר ויועד', וכמו שדרשו חז"ל דאם תוכלו לערב יום ולילה, ודוקא נקט 'בוקר', כי כוונתו היה לרמז על הכוכבים שמאירים בלילה יחד עם הלבנה שהקטינה עצמה, האם תוכלו לעשות שיאירו בבוקר יחד עם השמש הגדולה.

וזה גם מה שאמרו (סנהדרין קי). שבאו השמש והירח ואמרו לפני הקב"ה אם אתה עושה דין לבן עמרם נצא, ואם לאו לא נצא. וקשה דמה ענין השמש וירח דוקא להכנס ולמחות בדבר זה. אולם לפי הנתבאר מתפרש יפה, מפני שלפי דברי קרח היה לשמש לקבל לחלקו את הכוכבים שהרי הוא גדול מן הצדק, ועוד, דלפי דברי קרח ועדתו מה שהלבנה מיעטה את עצמה מפני שאמרה שאי אפשר לשני מלכים להשתמש בכתר אחד, היה לחנם, שהרי כאן

לכבוד הרב העורך גליון הכי נפלא 'מליצי יושר'

באתי לעורך מע"כ כי יש ספר נפלא 'מנחה חדשה' מהרה"ק רבי ברוך פנחס מסקאליע זי"ע, שכתב בהקדמתו בזה הלשון:

ואקוה לה', מי שיחזיק ספר זה בביתו ובפרט מי שילמוד בו, כי זכות של תיבת "בראשית ברא" יגן עליו שיהיה לו רפואה לכל אבריו, כי "ברא" לשון רפואה. וזכות אבותי הקדושים יגן עלינו ועל כל ישראל, שירפא לכל גופינו ויסלח לכל עוונותינו, וישלח ברכה והצלחה בכל מעשה ידינו, אכיה"ר.

כדי להוסיף ספר זה לתוך הגליון שלכם כדי להמשיך רפואות לכלל ישראל.

ברכה בלי שיעור

אליעזר. חר. בארא פארק

נב. כדאי להודיע בשער בת רבים מה שכתב בספר אדיר במרום (אות תצ"ג) בזה הלשון: כבוד קדושת הרה"ק ר' ברוך פנחס זי"ע הבטיח שמי שיבוא על ציון קדשו יהיה לו למליץ יושר שיוושע, עכ"ל. מקום מנוחת קדשו הוא בעיר וינה סמוך לציון של ידידו הרה"ק ר' יוסף ענגיל זי"ע.

Zimmeringer Haupte Strass Entrance 4

תגובת המערכת:

יש עוד איזה ספרים - מלבד הספר 'מנחה חדשה' - שרצונו להוסיף כשירחיב ה' לנו:

א) **יסוד ושורש העבודה** - כתב בצוואתו למי שיקבע שיעור בספרו בכל יום "מבטיח אני אותם שאהיה מליץ טוב בתמידות בעדם בעולם העליון".

ב) **פנים יפות** - כתב בהקדמתו "כל המעיין ועוסק בספרי, יתברך מאל עילאה, בברכת ה' הרחבה והמלאה, וינצל מכל עמל ותלאה".

ג) **פלא יועץ** - להג"ר אליעזר ב"ר יצחק פאפו, כתב בהקדמתו "אחלה פני כל יודעי דת שיקראו בספרי וידרשו מלי ברבים בבתי כנסיות ובתי מדרשות וכו', ואם אזכה לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו, אשלם במיטבא לכל מאן דלימטי לי מיניה הנאה".

ד) **שמן רוקח** - להג"ר אלעזר לעוו, כתב בצוואתו "כל מי שיזכה אותי וישים עין עיונו בחיבורים שלי יתברך מן השמים וכו', ואם ירצה אחד להדפיס ספרים שלי, הנני להחזיק לו כל ימי מלא חפנא טיבואת ויבורך בברכת השמים ממעל, ויחולו עליו כל הברכות הכתובים בתורה".

ה) **מגן אברהם** - להרה"ק מטריסק, כתב "מגן יהיה כל ההוגים בו".

אבל דא עקא, אין בידינו לעת עתה להרחיב הגליון מפאת גודל ההוצאה

ומי יתן כי ישמעו נדיבי עם בקול צדיקי עולם, ויקנו בכסף מלא מליצי יושר שרפי מעלה, שיעמדו הכן בתמידות לפני ב"ד של מעלה, לבטל מהם כל משטין וקטיגור, ולהגן עליהם שינצלו מכל צרה וצוקה, ולהמליץ יושר בעדם שיפתחו להם שערי הצלחה ואושר ונחת קדושה מיר"ח, וכל מילי דמיטב.

בעיני דוקא הגבהה שיעשה מעשה, אבל אם נתן חבירו קצתו לידו אינו קונה כל הטלית הנגדר אם לא שהגביהו ועשה מעשה בידו לקנות בהגבהתו, עכ"ל.

אבל האבני נזר (אבה"ע סימן ק"ס אות ח') חולק על המקנה ומביא ראיה דחשיב הגבהה כשאחר נותן לידו, דהגמ"ע בע"ז (דף עא.) אמרה: "כי מטא לאוירא דמנא קנייה, יין נסך לא הוי עד דנגע ביה", והיינו דאם ישראל ימזוג יין לכלי של הגוי, ברגע שהיין נכנס לאויר הכלי, זכה בו הגוי בקנין הגבהה, אבל היין לא נעשה יין נסך עד שיגיע לקרקעית הכלי.

והקשה הריטב"א שם וז"ל: היאך קונה מדין הגבהה כי מטי לאוירא דמנא, הא לא עביד כלום, ואין הגבהה קונה בשום מקום בלא שום מעשה, או שקורא לה והיא באה שהוא כמשיכה, או כהיא דפיל בחבילי זמורות וכו'. וי"ל דכיון שאויר שסופו לנוח כמנוח דמי, ואילו נח חשיבא הגבהה, ומעכשיו הוא מיישר הכלי יפה בענין שיבוא היין לאוירו ולא ישפך לחוץ, הא חשיב מעשה לקנות בו מדין הגבהה, עכ"ל.

וכתב האבני נזר וז"ל: מדקדוק דבריו נראה, דכי מטא לארעיתא דמנא מדינא הוי הגבהה בלא טעמא דמיישר הכלי, [דהא דבעינן דמיישר הכלי הוא כדי שיקנה אף קודם דמטא לארעיתא דמנא], והיינו דאותו הכלי שירד היין לתוכו חשוב מעשה ביין, שאלמלא יתפשטו אצבעותיו יפול הכלי וישפך היין, ובמה שסוגר אצבעותיו לאחוז הכלי היין משתהה בכלי חשוב מגביה היין



לזכות ש.ה.ב.מ.ר. להצלחה בכ"ע

ויקח קרח. במדרש רבה (יח"ג): קפץ קרח ואמר למשה: טלית שכולה תכלת מהו שתהא פטורה מן הציצית וכו', בית מלא ספרים מהו שיחא פטור מן המזוזה, ע"כ. ויש להבין מהיכן הוציאו הדרוש הזה ממשמעות הפסוק שאין לו שום רמז, רק מסמיכות לפרשת ציצית. אך יש לומר, שהוא נדרש מהטענה שלו בפסוק 'כי כל העדה כולם קדושים ובתוכם ה', והיינו שהטענה שלהם היתה כיון שעיקר המכוון מהאדם הוא שיהיה נפשו מלא ביראת ה' שיוכל להיות גבור הכובש את יצרו בסור מרע, וזה נקרא בחינת 'קדושה', כי כל הגודר עצמו מן הערוה נקרא קדוש. וגם שיהיה הלב מלא בדברי תורה, היינו שיהיה קבע הארת דברי תורה בלבו בכל מעיינו בו יתברך בלי היסח הדעת מהשגחת הווייתו יתברך.

ושני הענינים הללו זכו בזה הדור המדבר בתכלית השלימות בשעת מתן תורה, כמו שנאמר 'אתם תהיו לי ממלכת כהנים', ובחינת 'כהן' ידוע מי שהוא מפנה לבו רק לדברי תורה, ולהיות כל מעיינו בתורה הקדושה הוא נקרא בבחינת 'כהן'. ר'גוי קדוש' הוא בחינת תכלית היראה בנפש הנקרא 'קדוש' כנ"ל. ובדאי שכל הדברים הנאמרים

בתורה הקדושה, הגם שנאמרו מפי איזה איש שאמרם, המה באמת לאמיתם. וגם טענתם ש'כל העדה כולם קדושים', בודאי היה אמת היינו שהיו מלאים

באו מאתיים וחמישים איש עדת קרח שכולם רצו להיות כהנים גדולים, והיינו שהיו סוברים שאפשר לשני מלכים להשתמש בכתר אחד, ולפי דבריהם הלבנה נתמעטה בחנם, ולכך כל זמן שאין קורח ועדתו נענשים, הרי זה נראה שנתקבל סברתם, ולכן חרפה להם לצאת בעולם, הן השמש שאין לה את הכוכבים, והן הירח שמיעטה עצמה בחינם, ולכן תבעו שיעשו דין. (זרע שמשון אות ד').



לע"נ הג"ד גביאל יהודה אלאוויטש ב"ר אליהו ויאל זצ"ל משאמשאן יא"צ א' תמוז

ויקח קרח וגו' ודתן ואבירם וגו' בני ראובן. יראה כי המשיך למחלוקת בני ראובן, כי לראובן היה מגיע הכהונה ומלכות ישראל כי הוא הבכור, אך בחללו יצועי אביו נדחה, וכמו שכתוב "ראובן בכורי אתה כחי וראשית אוני יתר שאת ויתר עז", נמצא שנדחה ע"י לעז זנות. אע"ג דאמרו (שבת נה:): 'כל האומר ראובן חטא אינו אלא טועה'. וא"כ לפי דברי חז"ל שדרשו (סנהדרין קי.) 'וישמע משה ויפול על פניו' שחשדוהו מאשת איש, א"כ באו בטענות בני ראובן, שאם נדחו בני ראובן ע"י שמץ זנות, חלקו גם על משה כפי החשד והקול שהוציאו עליו לפי דעתם הנפסדת.

בקר ויודע ה' את אשר לו. כי כבר אמר בזוהר כי כהן הוא דרגא דחסד, שהוא בקר דאברהם. והנה קרח חשב כי ראוי להיות כהן גדול, שגם הוא מבחינת חסד, וכמו שראה ולא ראה יפה, כמו כן דרש לעצמו כי 'קרח' בגימטריא 'בוקר' מלא וי"ו. אבל באמת עיקר התעוררות החסד היא בקדרותא דצפרא (-קצת קודם אור הבוקר) שאז רחמים גוברים, וזה נקרא 'בקר' חסד, לא 'בוקר' בגימטריא של קרח, דבוקר' מלא אינו בחינת חסד שראוי לכהן גדול. וזה שאמר משה דהעצה הוא 'בקר ויודע ה' את אשר לו', כלומר מה שמתייחס ל'בקר' דהיינו חסד. ובאהרן נאמר 'קרב' אל המזבח, ד'קרב' הוא היפוך אתון של 'בקר'. וזה שאמר 'ואת הקדוש והקריב אליו', דהיפוך אתון 'בקר' הוא 'קרב'.



לע"נ הרה"ק ר' אברהם ב"ר מרדכי מטריסק זצ"ל יא"צ ב' תמוז

קנין הגבהה. בקנין הגבהה, כתב המקנה (קידושין כו.) שאם אחר נותן על ידו לא מיקרי הגבהה, כיון שאינו עושה מעשה בעצמו. וז"ל: החילוק בין קנין ידו ובין קנין הגבהה, דבקנין ידו, אפי' אם הניח חבירו לתוך ידו ולא הגביה ידו כלל, קנה מה שבידו, דומיא דחצירו, שחצירו קונה מה שמונח בתוכו. אבל זהו דוקא כשתופס את החפץ כולו בידו, אבל כשתופס בקצהו ואין כל החפץ בידו אינו קונה את החפץ מטעם ידו, אלא מדין הגבהה, ובזה

למערכת מליצי יושר, שלום!

ראיתי המכתב (ויקרא תשפ"ג) מאברך מלייכווד שכותב כך: 'איני מסכים עם העמוד ראשון של הגליון שכתוב שם דיש לקנות לעצמו מליצי יושר נגד מקטריגים. ר"ה זה שני ימים בשנה, ורק אז יש מקטריגים, ולכן יש מצות תקיעת שופר לבטלם. אבל בכל השנה אין צורך לקנות מליצי יושר, ואין צריך לבטל מקטריגים, כי כל הנושא של קטיגור וסניגור זה נוגע בר"ה, או לאחר מאה ועשרים שנה, ולא בכל השנה, עכ"ד.

ונתפלאתי מאוד עליו, הוא סובר כאילו איננו זקוקים להגנה מקטרוג רק בר"ה ויוה"כ, הלוא הבעל דבר מקטרג יום יום, ובכלל נראה מהגמ' בר"ה שנקטינן כר' יוסי דאדם נידון כל יום ואפי' כל שעה, כי מתפללין על קצירי ומריעי.

אבל כמדומה שיש כאן טעות נוספת, הרי גם אם אדם נידון רק בר"ה, אבל מה שיותר נלמד בספריהם, הם יותר ימליצו עלינו לעבור את ימי הדין בשלום.

זה מזכיר לי את מה שסיפר הרב ר' שלמה ברוודה ז"ל, על אותו בחור קל דעת שזולז בכל העבודה של אלו וסליחות, ואמר דבר"ה יתנהג כצדיק ויתפלל ויגיד תהלים בכוונה, וזה! יותר לא צריך... וברור שזו שטות מוחלטת! אדם שחושב שכל השנה יעשה ככל העולה על רוחו, וישחק משחקים בר"ה, ר"ל איזה דין יהיה לו.

כמה ספרים של המליצים יש זמן ללמוד בימים נוראים?

בכבוד רב ובברכה אליהו לויך

שאוכל על ידי כך להשיג מדרגה גדולה הלזה. ואמר 'כי כל העדה כולם קדושים ובתוכם ה', ובזכותם ראשיהם מתעלים, וא"כ מדוע תתנשאו על קהל ה'. וזה כוונת הכתוב מה שאמר 'את מחתות החטאים האלה בנפשותם', דמה שאמר 'בנפשותם', היינו שכונתם לא היה כבוד המדומה, רק למען 'נפשותם' שהנפש שלהם יזכה למדרגה גדולה להשגה ולדביקות כמו משה רבינו.

וזה כוונת המדרש פליאה, דהנה שונאי דוד המלך ידעו שמדרגת דוד המלך גדולה עד מאד, רק חשדוהו שמצד עצמו אינו ראוי, רק יען שהוא מלך ישראל נתעלה כל כך, ורצו ג"כ להורידו ממלכותו כדי שיראו וידעו שמצד עצמו אין שוה מאומה, כי חטא בחטא בת שבע. אבל כיון שראו בשעת חנוכת בית המקדש שדבוק שערים זה בזה, והתפלל שלמה אשר היה ג"כ מלך וראש כל ישראל כ"ד רננות, ועם כל זה לא נענה עד שאמר 'זכרה לחסדי דוד עבדך' (ע' ילקוט מלכים א' רמז קצ"ג), באותו שעה נתכרמו פני שונאי דוד כשולי קדירה, כי הרי ראו מזה כי אין זה בזכותו של מלך ישראל אשר זוכה בזכות העם להתעלות, כי א"כ היה צריך להפתח הדלתות גם לפני שלמה, ולא נענה אלא בזכות דוד, כי דוד זכה בעצמו.

וזה כוונת המדרש כיון שראה דוד מה שאמר קרח 'כי כל העדה כולם קדושים', וראה מה כי זה רק טענת קרח, שהוא טען כי מה שהמלך זוכה הוא רק בזכות העם, ועל ידי זה הוא מתעלה, ואין צריך זכות עצמו, התחיל מנגן ברוח הקודש ואמר 'מזמור שיר חנוכת הבית ארוממך ה' כי דליתני', היינו שהגבהתנו 'ולא שמחת אויבי לי', שהם תלו הכל בזכות ישראל כטענתו של קרח, אך בעת חנוכת הבית ראו הכל כי לא נפתחו הדלתות לשלמה בנו רק

בשביל דוד זכו. וזה הכוונה מה שהביא רש"י על קרח 'עיניו הטעתה כי ראה שלשלת גדולה יצאה הימנו, וזה שמואל ששקול נגד משה ואהרן', שזה הביא לטעותו של קרח לחשוב שאף שאין הידיעה מכרחת הבחירה, אמנם לענין זה כבר נגזר עליו מקודם שיקבל השפעה להיות ראש בזכות בני ישראל. אבל באמת עינו הטעתו, כי אף שנגזר שמואל יהיה צדיקים, אבל אין מוכרח באיזה דור, וגם לא נגזר שם אביו, וטובא 'משה ושמואל' איכא בעולם.



ליכות ד.ב.ח. להצלחה בכ"ע

ואת כל הרכוש. צ"ב למה נאבד הרכוש. ומזה ראינו מה דאיתא באגרא דכלה (דברים יח:ד) דיש כח הפועל בנפעל, וממונו ורכושו של אדם שהאדם מסגלו במעשיו, יש בממון שהוא כח הפועל, ויגרום לנפשו פעולות זרות כפי כח הפועל הנפשי ע"ש. על כן עשו חרם את כל אשר בעיר הנדחת, כי ממונם אבד. וכן ממון של קרח מסוכן כמו הם שלא יכרוך בנפש, וזה לעומת זה פרי צדיק עץ חיים, וכמו כן אמרו דכל הנוטל פרוטה מן איוב מתברך (ע' פסחים קיב), וסימנך 'הבהמה והכלים כרגלי הבעלים' (ביצה לז). וכל כך קשה מחלוקת, כדחזינו מהמסורה המובא בבעה"ט 'את מחתות החטאים', ואיך 'החטאים את עמלק', דכמו דכתיב אצל עמלק שלא להניח בחיים אפילו שה, ולכאורה אם אדם חטא בהמה מה חטאה, אלא כנ"ל להתרחק מהם ומהמונם, ולא תהיה כקרח ועדתו מן הכת החולקים על תלמידי חכמים, ושלום רב לאוהבי תורתך ואין למו מכשול.

האם תמנו לנוע. לשון 'תמנו' צ"ב. ואפשר לומר כי רמז לדברי רז"ל (ברכות ז.) גבי ההוא צדוקי דהוה בשבבותיה דריב"ל וכו' עד גם ענוש לצדיק לא טוב

ביראת ה' שהוא בחינת קדושה כנ"ל. וגם 'בתוכם ה', היינו שפנימיות לבם מלא בהארת התורה נגד עיניהם הוויית השגחתו יתברך, כי שם הו"ה רומז על התורה.

וזהו הרמז טלית שכולה תכלת, היינו היראה, כי תכלת מורה על יראה כידוע, וזהו מרומז בפסוק 'כל העדה כולם קדושים'. ובית מלא ספרים היינו שהלב מלא מהארת הדברי תורה, וזהו 'בתוכם ה'. וא"כ 'מדוע תתנשאו', שלא עלה על לבם שיש עוד איזה מיחוש לנפשם שיהיו צריכים שמירה ואזהרה, והיו סבורים שכבר הם נשלמים מכל וכל.

אמנם משה רבינו השיב להם שגם הטלית שכולה תכלת נצרך לו חוט אחד של תכלת בציצית כמו שנאמר 'למען תזכרו', כי גם הנפש המלא יראה, יארע לו בחינת השכחה אם לא ישים על לבו תמיד לזכרון, כאומרם 'אל תאמין בעצמך'. וגם הבית מלא ספרים נצרך לו שמירה בפתחו, וכאומרם (מנחות מג): כל מי שיש לו ציצית בבגדו ומזוזה בפתחו מובטח לו שלא יחטא. ומכלל הן אתה שומע לאו. ועל זה היה נבחר דייקא אהרן להיות כהן גדול שהוא בחינת קודש קדשים מפני שהיה תמיד ירא לנפשו שלא יחטא ויפגום ממטרת רצונו יתברך. וכידוע מספרים הקדושים על 'למה אתה בוש לכך נבחרת', שדייקא מפני זה שאתה בוש בעצמך וירא מלגשת מצד שאתה מרוחק בעצמך, לכך נבחרת דייקא להיות כהן גדול להקריב קרבנות עבור נפשות של כלל ישראל שנתרחקו גם בתכלית הריחוק להחזירים להקדושה.

ועל זה מרמז המדרש רבה (יח:ח) וכי טפשים היו, אלא הם חטאו בנפשותם, היינו שהיו סבורים ומקובלים על עצמם במסירת נפשם, כאשר יתברר ע"י הקטורת שעל כל אלה עודנה נפשם לא מטוהרה בשלימות, א"כ למה להם החיים בעוה"ז. וקרח שפקח היה היינו שהיה חכם גדול בחכמת התורה, והיה לו לידע זאת שאדם אין צדיק בארץ, ויש עוד גבוהים מעל גבוהים על פי חדרי תורה, אלא שעיניו הטעתו וכו' מפני שהיה בעל רוח הקודש וראה שלשלת גדולה וכו' ולכן נדמה לו שהוא יהיה הנבחר וכו'.



לע"נ הג"ר יהושע ב"ר חיים יהודה דייטש זצ"ל אבד"ק קטמון יא"צ ד' תמוז

ויקח קרח בן יצהר בן קהת בן לוי. יש לבאר כוונת טענת קרח, ויתבאר גם דברי המדרש פליאה (הובא בדמשק אליעזר): כיון שראה דוד מה שאמר קרח 'כי כל העדה כולם קדושים', נטל הכנור בידו והתחיל מנגן 'ארוממך ה' כי דליתני ולא שמחת אויבי לי', ע"כ. והוא תמוה. ונראה דקרח טען כי מה שזכה משה לדביקות גדולה ולהשגה עליונה על כל ברואי מטה, הוא לא מצד זכות עצמו, כי אדם קרוץ מחומר לא יוכל להשלים עצמו כל כך שיזכה לזה, רק בזכות ישראל שהיו כולם קדושים, הגדיל ה' מעלת והשגת משה. ואמרו חז"ל 'כשהו עולין, גדוליהו עולין עמה, וכשהו יורדין, גדוליהו יורדין עמהם', ועל כן השתוקק קרח שיזכה גם הוא למדרגה ולדביקות גדולה כזו, וזה היה כוונתו במה שרצה להיות ראש על בני ישראל. ועל כן אמר 'רב לכם', כי כבר זכיתם להשגה גדולה הזה עד עתה, א"כ הניחו לי גם להיות ראש על ישראל

עשינו מה שגזרת עלינו אף אתה עשה מה שהבטחתנו!

פאר א נדבה פון \$250 פאר גליון מליצי יושר וועט מען מודיע זיין ביי די ציונים פון די **פלאצקע גאון** - ווארשא, **אבני נזר** - סוכאטשוב, **צדקת הצדיק** - לובלין, **ילקוט סופר** - פאקש, **לב העברי** - הר הזיתים, **ר' יוסף ענגלי** - ויען, **בן לאשרי חזון יחזקאל שערי זבול** - הר המנוחות אז איר האט מקיים געווען די צוואה, און יעצט איז די צייט פאר זיי מקיים צו זיין זייערע הבטחה!

געדענקט "מקח בלייבט מקח"!
gilyonmy@gmail.com 732-510-0560



לזכות ש.ה.ב.ג. להצלחה בכ"ע

המעט מכם כי הבדיל ה' אלקי ישראל אתכם ובקשתם גם כהונה. פעם אחת בגמר השיעור בישיבת סלבודקא פנה בעל החזון יחזקאל אל הבחורים ואמר: דעו לכם שאתם לומדי התורה בלי שום עיסוקים אחרים, הנכם מזכי הרבים הגדולים ביותר בכלל ישראל, עליכם העולם עומד, אתם הנותנים את הבטחון לכלל ישראל.

ודבר זה אמר משה רבנו לבני קרח: **'רב לכם בני לוי'**, אתם בני לוי יש לכם הכי הרבה בכלל ישראל, **'המעט מכם כי הבדיל ה' אלקי ישראל אתכם מעדת ישראל להקריב אתכם אליו'**, דלמה זה **'מעט מכם'**, דלמה אתם ממעיטים בעיני עצמכם את גודל מעלתכם, **'ובקשתם גם כהונה'**, דאתם מחפשים עוד משרות וכיבודים ותפקידים ועסקנות, הלא עבודת ה' שלכם **'בני לוי'**, היא גדולה יותר מכל התפקידים ועסקנות שבעולם אפילו יותר מכהונה, שכתר תורה עולה על כל הדברים.

עוד יש לבאר **'המעט מכם'**, אם העבודה שלכם שהקריב ה' אתכם אליו לעבוד את עבודת משכן ה', זה **'מעט'** בעיניכם, רואים שאינכם מבינים את מעלת העבודה, וא"כ מה יש לכם לבקש עוד כהונה, אם ממילא אינכם מבינים את מעלת העבודה לפני ה'.



לזכות מ.ב.ב.ה.פ. לזוהר ג בקרוב ובניקל

מחלוקת קרח. יש להבין דאין קרה שלא יצטרפו עוד אנשים מבני ישראל לקרח ועדתו. ונראה דיש כאן ענין עמוק, דהא מבואר בכתבי האריז"ל דמשה רבינו היה בו נשמת הבל, ולקרח היה בו הרוח של קין, וכיון דקין הרג הבל, לכן עכשיו בלעה האדמה את קרח, ע"כ. והנה מבואר שקרח לקח את קרואי העדה והלבישן טליתות שכולן תכלת ובאו ועמדו לפני משה אמרו לו טלית שכולה תכלת חייבת בציצית או פטורה, אמר להם חייבת וכו', וא"כ אנו רואים כאן מחלוקת בין קרח לבין משה רבינו אם טלית שכולה תכלת חייבת בציצית או פטורה, דמשה רבינו סובר שזוהו דין התורה שכך ציוה הקב"ה שחייבת, וקרח מתלוצץ ואומר שפטור. וראיתי על זה בספר של חכם וצדיק מפורסם (ראה ריקאנטי פרשת בראשית, ובית ישראל טוסיג, בפרשתינו) שאומר כך, שאותו מחלוקת היתה בין קין והבל, שקין והבל היו עוסקים ביחד בפרשת ציצית, אמר קין: אני מלביש טלית שכולה תכלת וממילא אהיה פטור מן הציצית, כשיטת קרח. והשיבו הבל: לא כן אחי, אלא אף טלית שכולה תכלת חייבת בציצית כמו משה רבינו. ומתוך הויכוח שהיה ביניהם, בא קין לכלל כעס, ומאחר שלא היתה בו מצות ציצית שתגן עליו והרג את הבל, וכשחזרו ונתגלגלו קין בקרח, והבל במשה רבינו, שוב נתחדש ביניהם אותו הויכוח, ואולם עתה היה משה רבינו המנצח, ע"כ דברי החכם הנ"ל.

ולענ"ד לומר דהנה ידוע מכתבי האריז"ל שכל נשמה ונשמה יש לה הרבה חלקים שמתחלקים להרבה ניצוצות, וכל ניצוץ היא נשמה, ובעוד מקום מבואר בהאריז"ל שדור המדבר היו ענף נשמת משה רבינו, זאת אומרת דכמו עץ ויש ענפים לעץ והם חלק מהעץ, כך נשמות דור המדבר הם היו מניצוצות נשמת משה רבינו. ולפ"ז אמרתי דבר חדש, שעצת קרח ועדתו והחמישים ומאתים איש זה שחלקו על משה רבינו, הוא מפני שהם היו מניצוצות נשמת קין שהוא קרח, ולכן הם החזיקו עם קרח השורש שלהם, אבל כל עם ישראל היו מנשמת משה רבינו ע"ה, ולכן כולם החזיקו במשה רבינו, ולכן מובן מאוד שרק אלו הצטרפו לקרח, וכל עם ישראל החזיקו עם משה רבינו ע"ה, ודברינו מאוד נפלאים ומתורצת הקושיא.

עבודה, ע"ש. וכ"כ באור אברהם (בהעלותך עמ' קו). וראה קרית ספר (הל' מעשה הקרבנות פ"ד ה"א) שכתב, וז"ל: כל הקרבנות אין מקריבין אותם אלא ביום, דכתיב "ביום צוותו את בני ישראל", ביום ולא בלילה, לפיכך אין שוחטין אלא ביום, דאע"ג דשחיטה לאו עבודת כהונה היא, דהרי כשרה בישראל, אפ"ה עבודה היא, דמחשבה פוסלת בה, ובעינן לפני ה', וכתוב בה בשחיטה "ביום זבחכם", ע"ל. וכוונתו כ"ל, דאף דלאו עבודה היא לגבי הגבא, מ"מ עבודה היא אצל הקרבן. ולפ"ז מובן דבפרה אדומה שאני דבעינן כהן גם מצד העובד.

וגו', כי אם צריך להתפלל שיחזרו למוטב (כגמ' שם דף י'): 'תמו חטאים ולא חוטאים'. וזה שאמר כאן אחרי כי ראו מפלות אחרי מפלות לכל אשר דיברו כנגדם, לא יכלו לישא ראשם כי פחדו על נפשם, ואמרו, איזהו שלימות בזה להרוג להפיל חללים, 'האם תמנו לגוע', 'תמנו' מלשון תמימות, דאמרו דאטו שלימות הוא להעניש ולהמית זולתינו, והמקיים נפש אחת מישראל כאילו קיים עולם מלא.

הפטרה. את שור מי לקחתי וגו' ואת מי עשקתי את מי רצוני ומיד מי לקחתי כופר ואעלים עיני בו וגו' ויאמרו לא עשקתנו ולא רצוננו ולא לקחת מיד איש מאומה. ויש לדקדק דעל זה שאמר 'ומיד מי לקחתי כופר ואעלים עיני', לא השיבו כלום. ופירש מו"ח הגאון (רבי הלל מקאלאמאי נ"י), כי כבר היה נהוג מקדם ליסע אל צדיק לבקש על חסרונו שיתפלל בעדו, כמוכח ממעשה דאתונות של שאול, ונתנו פדיון נפשם, כמוכח שם שאול לנערו על כסף. והנה מכל מיני מתנות יכול כל איש ישראל לידע אם בזה עשה שמואל באמונה, אמנם כאשר בא איש לבקש על צרתו והנביא לקח הפדיון, והעלים עיניו ולא התפלל עליו כראוי, זה לא ידע רק הקב"ה. וזה אמר להם שמואל 'אם לקחתי כופר מאיש ואעלים עיני בו' מלהתפלל עליו, ועל זה לא היו יכולין להשיב. לכן על זה אמר 'עד ה' בכם', שהשית' הוא העד על זה אם עשיתי זה.



לזכות מ.ב.ב.ה.פ. להצלחה בכ"ע

ויקח קרח. במדרש מה ראה קרח לחלוק על משה, פרשת פרה אדומה ראה. ו"ל בפשיטות דהוקשה לקרח דשחיטה נמי עבודה, ואפ"ה זר ראוי לשחיטה, א"כ על כרחך דראוי קרח שהוא זר לכל עבודות. והא דשחיטה עבודה, היה לו ראייה מפרה אדומה, כקושיית הש"ס (זבחים יד:): ושחיטה לאו עבודה היא, והרי מצינו בפרה דאמר ר' זירא שחיטת פרה בזר פסולה, ע"כ. וזה 'פרשת פרה אדומה ראה', דהדין הוא דפסול בה שחיטת זר, אלמא דשחיטה עבודה, ואפ"ה בשאר קרבנות שחיטה כשירה בזר, א"כ חזינן דזר ראוי לעבודה, וא"כ ראוי שיהיה זר ראוי לכל עבודות.

וזה שאמרו (במדבר רבה פרשה י"ח סימן י"ז): 'אשר יחדו נמתיק סוד', אהרן וקרח שניהן שוין, 'בבית אלקים נהלך ברגש', זה שוחט ומקריב, וזה זורק את הדם, ע"כ. והיינו שמזה עצמו בא לו המחלוקת, דממה שזר שוחט, חשב קרח דראוי גם לזריקה, ודו"ק.



לזכות מ.ב.ב.ה.פ. לרפ"ש

ויאמר משה אל קרח שמעו נא בני לוי. רז"ל (תנחומא אות ד') הרגישו דהיה לו לומר 'שמע קרח', דהרי דיבר אליו. ויש לנמר על פי אומרם ז"ל 'בן לוי', ולא הזכיר 'בן יעקב', משום שביקש רחמים שלא יזכר שמו על המחלוקת, שנאמר 'ובקהלם אל תחד כבודי'. וזהו שאמר להם משה רבינו 'שמעו', פירוש הבינו נא שתורתינו הקדושה קראה את קרח רק 'בן לוי', ולא 'בן יעקב', ותבינו שזה מחלוקת שלא לשם שמים.

האם תמנו לגוע. בבעל הטורים: ב' במסורה, הכא, ואידך 'האם אין עזרתי בי, ותושיה נדחה ממני'. יש לפרש 'תמנו' מלשון תמימות, והכוונה, האם נשלמנו כל כך שכבר אין לנו מה לתקן בעוה"ז ואנחנו יכולים למות? ואפילו אם אנחנו כבר שלמים, אבל 'האם אין עזרתי בי?' הלא אני יכול עוד לישא אשה בת בנים ולהוליד בנים ולחונכם בדרכי ה'. וגם אנחנו צריכים להדפיס חידושי תורה שיהיו שפתותינו דובבות גם בקבר, ולא תהיה 'תושיה' זו התורה 'נדחה ממני', אמן כן יהי רצון על דבר כבוד שמו.

א וגדר דשחיטה לאו עבודה, כתב הגר"מ פיינשטיין (מובא בדברי יעקב פ' ויקרא עמ' קצח), ובחבורת הפסח (ס' כ"ג) דהא דאמרו דשחיטה לאו עבודה היא, זהו רק במה שנוגע להעובד, דבשחיטה אין תורת עבודה לגבי כהן העובד, דאין צריך לזה כהן, ואין צריך לזה בגדי כהונה, ואינו מחייבת את העובד שיעשה את השחיטה כדרך שעושה שאר עבודות. אבל לגבי מה שנוגע להעבודה והיינו לגופו של קרבן, ודאי דשחיטה עבודה היא, דזה מדיני הקרבן, דהקרבן טעון שחיטה, ולכן מפגלין בשחיטה, ע"ד. וכ"כ בבין המשפטים (זבחים ס' כ"ח), וז"ל: בגוף החפצא של הקרבן ה"ל השחיטה עבודה כמו קבלה והולכה, אלא דלגבי הגבא העובד אינה בכלל